

Verwongen Liefdesdans

DECEMBER 17, 2014 / JANSSENSEVELYNE

Jan Decorte/Bloet: 'Much Dance' – Dans/Theater –
16.12.2014, 20u30, Stuk

In deze zinderende mix tussen theater en dans staat Jan Decorte samen met drie andere acteurs op het podium om het publiek te confronteren met de liefde in al haar contrasterende gedaantes: eerlijk, wrang, onschuldig, lelijk, intiem, afstotend, pijnlijk. Maar altijd, altijd héél dicht op de huid.

Aan de hand van zeven liefdesgedichten, die allen aanvangen met een haast pathetisch maar nimmer vervelend "Oh love" – geschreven door Decorte zelf en gebracht door de acteur Risto Kübar – loodst Decorte ons langs evenveel woordenloze scènes, die elk een aspect van de liefde belichamen. De gedichten gaven daarbij de toon aan; een ineengedoken en uitgemergelde Kübar stamelt verlegen woorden als 'blood', 'death', 'blackness' en 'solitude'. De sfeer die daarmee werd opgeroepen was overwegend duister, zonder echter dreigend te zijn. Wat Decorte op scène bracht was een verwongen liefde, een liefde waar de acteurs met hun lijf geen blijf mee wisten, een liefde die hen verteert, die hen perverteert, die hen van zichzelf doet vervreemden. Deze donkere toon werd echter fel gecontrasteerd met de

nauwgezet gekozen belichting: elke scène veranderde van sfeer door de wisselende lichtstanden, maar steeds was dat licht fel, steeds werden de acteurs, hun lichamen en hun soms pijnlijke, lugubere of onschuldige liefdesdansen zonder franje tentoon gespreid, dat de stilte van de liefde zo vervaarlijk dichtbij kwam dat je ze bijna door het publiek hoorde gonzen.

De scènes ademden een overweldigende eenvoud uit, waarbij de kijker ondanks de duidelijk suggestieve taal toch voldoende ruimte kreeg voor de eigen verbeelding en interpretatie. De lichamen van de acteurs bewogen zich heel formeel over het kale podium, dat overigens van drie bolle spiegels voorzien was die verschillende hoeken – maar vooral blinde hoeken – aan het publiek lieten zien. Deze spiegels gaven het merkwaardige, kale decor nog een extra dimensie mee; die van de gereflecteerde, van de naakte en eerlijke liefde, die zich nergens kon verstoppen, behalve op die paar zorgvuldig uitgekozen plekjes op het podium waar de spiegels geen vat op hadden. Op die manier kon je als de kijker de vaak bevreemdende scènes vanuit een nog bevreemdender standpunt gadeslaan, wat een merkwaardig spel tussen afstand en nabijheid creëerde.

Deze voorstelling is bedrieglijk in haar eenvoud, maar zo krachtig in haar puurheid. Bijna zonder woorden weet Decorte de contrasten van de liefde te vatten; al was het maar door een uitgemergelde Kübar naast een in het

zweet badende, corpulente Benny Claessens te zetten, of de dood naast de geboorte. Uiteindelijk willen we allemaal hetzelfde: die versmelting, die éénwording, dat opgaan in de ander. Decortes voorstelling geldt als een ontwapenende verbeelding van deze oerinstincten, en lijkt tegelijk een onverbloemde waarschuwing in te houden: ‘pas op, de liefde kan met u doen wat ze wilt.’